

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 22.9.2006
KOM(2006) 232 slutlig

2006/0086 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om inrättande av rambestämmelser för markskydd och om ändring av direktiv
2004/35/EG**

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

1) BAKGRUND

- **Motiv och syfte**

Mark är i mångt och mycket en icke-förnybar resurs och utgör ett mycket dynamiskt system med funktioner som är grundförutsättningar för mänsklig verksamhet och för ekosystemens fortlevnad. Tillgänglig information tyder på att det har varit en betydande ökning av markförstöring under det senaste decenniet, och det finns belägg för att dessa processer kommer öka i omfattning om inga åtgärder vidtas.

Bestämmelser om markskydd förekommer i gemenskapsrätten, men det finns ingen särskild gemenskapslagstiftning om markskydd. Det här förslaget syftar till att fylla denna lucka och har målet att upprätta en gemensam strategi för markskydd och hållbar markanvändning på grundval av integrering av markfrågorna i annan politik, bevarande av markens funktioner inom ramen för ett hållbart utnyttjande, förebyggande av hot mot marken och begränsning av effekterna av markförstöring samt återställande av förstörd mark till en funktionsnivå som motsvarar minst nuvarande och godkänd framtida användning.

- **Allmän bakgrund**

Marken är utsatt för ökande miljöbelastning över hela gemenskapen, och denna belastning förvärras av mänskliga verksamheter som olämpliga metoder i jordbruk och skogsbruk, industriell verksamhet, turism och stadsutveckling. Dessa verksamheter skadar markens förmåga att fylla alla sina olika viktiga funktioner. Marken är en naturresurs av gemensamt intresse för EU, som till största delen är privatägd, och om den inte skyddas kommer detta att leda till att den ekologiska och ekonomiska hållbarheten och konkurrenskraften i Europa undergrävs. Dessutom har markförstöringen stor inverkan på andra områden av EU-intresse, t.ex. vatten, människors hälsa, klimatförändringen, naturen och den biologiska mångfalden och livsmedelssäkerheten.

I beslut nr 1600/2002/EG om fastställande av gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram ingår målet att skydda naturresurserna och främja en hållbar markanvändning. I det beslutet utfäste gemenskapen sig att anta en temainriktad strategi för markskydd för att hejda markförstöringen och vända utvecklingen.

I sitt meddelande från 2002 "Mot en temainriktad strategi för markskydd", (COM(2002) 179) anger kommissionen de åtta viktigaste hoten mot marken i EU. Dessa hot är erosion, förlust av organiskt material, förorening, försaltning, kompaktering, minskad biologisk mångfald i marken, hårdgörning av marken, översvämningar och jordskred.

- **Gällande bestämmelser**

Marken har ännu inte varit föremål för något särskilt skydd på gemenskapsnivå. Det finns några markskyddsaspekter spridda över gemenskapsrätten och på det sättet kan EU-politik inom olika områden lämna bidrag till markskyddet. Så förhåller det sig med många bestämmelser i den nuvarande gemenskapslagstiftningen om miljön inom

områden som vatten, avfall, kemikalier, förebyggande och kontroll av industriföroreningar, naturskydd och bekämpningsmedel. Det förväntas också positiva effekter genom att skydd av jordbruksmark har införts i tvärvillkoren för jordbruksmark i den reformerade gemensamma jordbrukspolitiken och genom inslag i landsbygdsutvecklingspolitiken. Men på grund av sina olika mål och tillämpningsområden och beroende på det förhållandet att de oftast har som syfte att skydda andra miljöföreteelser ger de befintliga bestämmelserna ett fragmenterat och ofullständigt skydd för marken, i all synnerhet som de inte omfattar alla marktyper och alla typer av hot mot marken. Av dessa skäl fortsätter markförstöringen.

- **Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden**

Den föreslagna lagstiftningen, som syftar till markskydd och till att bevara markens förmåga att fylla sina miljömässiga, ekonomiska, sociala och kulturella funktioner, är helt i överensstämmelse med artikel 174 i EG-fördraget. Den beaktar mångfalden i EU:s alla olika regioner. Den bygger på försiktighetsprincipen och på principerna att förebyggande åtgärder bör vidtas, att miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan och att förorenaren skall betala. Den grundar sig på en analys av den potentiella nyttan och de potentiella kostnaderna av att handla eller underlåta att handla och på hänsynen till den ekonomiska och sociala utvecklingen i gemenskapen som helhet och en balanserad utveckling i dess regioner.

2) SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSANALYS

- **Samråd med berörda parter**

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Meddelandet från 2002 fick ett positivt mottagande i de yttranden som de övriga EU-institutionerna lämnade, där det noterades att marken spelar en stor roll för den ekologiska och ekonomiska hållbarheten på lång sikt i gemenskapen.

Med början i februari 2003 anordnade kommissionen ett allmänt samråd med berörda parter och inrättade en bas med över 400 medlemmar indelade i fem arbetsgrupper och ett rådgivande forum med en styrande roll. I juni 2004 lade arbetsgrupperna fram sina mycket omfattande rapporter som innehåller information om markens tillstånd i Europa, miljöbelastningen på marken, drivkrafterna bakom markförstöringen och en uppsättning rekommendationer riktade till kommissionen om att utveckla en markpolitik på gemenskapsnivå.

I november 2004 höll det nederländska ordförandeskapet i rådet och kommissionen en konferens som samlade medlemsstaterna och representanter för de berörda parterna i samrådsprocessen, där det uttrycktes starkt stöd för att rambestämmelser skulle inrättas på gemenskapsnivå.

Kommissionen genomförde ett åtta veckor långt offentligt samråd på Internet om tänkbara inslag i den temainriktade strategin för markskydd. Samrådet gav upphov till svar från 1 206 medborgare, 377 markexperter och 287 organisationer i sammanlagt 25 länder.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Medborgarna, markexperterna och organisationerna har till största delen uppgett att förebyggande och begränsning av markförstörelsen i Europa är en viktig eller mycket viktig fråga och att de helst ser lagstiftning i form av rambestämmelser på gemenskapsnivå och konkreta åtgärder på nationell eller lokal nivå.

En omfattande rapport om den statistiska analysen av frågorna som också visar fördelningen på nationalitet bland respondenterna och hur feedback från dem har beaktats finns i konsekvensanalysen.

Huvuddelen av arbetsgruppernas rekommendationer och de observanda som kom till uttryck i Internetsamrådet har beaktats. Återkommande krav på obligatoriska restriktioner i fråga om markexploatering för turism och stadsbyggnad har inte beaktats eftersom gemenskapens behörighet är begränsad när det gäller markanvändning.

- **Extern experthjälp**

Områden där vetenskaplig expertis behövs

Markvetenskap, jordbruksvetenskap, skogsvetenskap, hydrologi, biologi, ekologi, ekonomi, sociologi, statsvetenskap.

Metoder

Förslaget bygger på bästa tillgängliga tekniska och vetenskapliga kunskap. Denna expertkunskap har kommit till uttryck i det mycket omfattande samrådet och genom två oberoende konsultutredningar för att bedöma de socioekonomiska och miljömässiga konsekvenserna av markförstörelsen samt de miljömässiga och socioekonomiska konsekvenserna av de föreslagna åtgärderna. Arbetsgruppernas rapporter som kommissionen offentliggjort, det här förslaget och konsekvensanalysen återspeglar helt och fullt dessa experters mening.

Viktigare organisationer och experter som rådfrågats

Samrådet omfattade nationella, regionala och lokala myndigheter, näringslivets organisationer, miljöorganisationer, konsumentorganisationer, forskningsinstitut, Europeiska miljöbyrån, Gemensamma forskningscentret och andra organ inom kommissionen, fackliga organisationer, lantbruksorganisationer, markägarorganisationer och många andra sammanslutningar som uttryckt intresse för markfrågor och har bred täckning i Europa.

Sammanfattning av avgivna och tillämpade rekommendationer

Det finns allvarliga risker som kan få irreversibla konsekvenser. Det råder samstämmighet om att sådana risker finns.

Enighet förelåg om att marken skall garanteras samma skyddsnivå som andra miljömedier, som luft eller vatten, eftersom marken är av avgörande betydelse för människans och ekosystemens överlevnad. Det har framhävts att en stereotyp ansats inte är möjlig som grundval för gemenskapens markpolitik på grund av markens stora variation i Europa. De flesta meningsyttringarna talade för ett flexibelt system som skulle göra det möjligt att beakta alla lokala slag av mark och markanvändning. Det

rådde därför bred samstämmighet om att rambestämmelser med gemensamma mål och principer bör antas på europeisk nivå och att det bör överlåtas till medlemsstaterna att anta närmare bestämmelser på tillämplig administrativ och geografisk nivå.

Offentliggörande av experternas rekommendationer

Arbetsgruppernas rapporter har offentliggjorts av Publikationsbyrån och finns tillgängliga kostnadsfritt på Internet (<http://europa.eu/comm/environment/soil/index.htm>). På samma webbplats återfinns även remissvaren från experter och organisationer på frågorna i det offentliga frågeformuläret.

• **Konsekvensanalys**

Följande alternativ har övervägts, ordnade efter hur normativa de är, från låg till hög grad:

- (1) Medlemsstaterna skall uppmuntras att vidta åtgärder enligt en allmän icke-bindande gemenskapsstrategi.
- (2) Lagstiftning utformad som flexibla rambestämmelser i ett markdirektiv med ett ambitiöst tillämpningsområde men inte alltför detaljerat i föreskrifterna.
- (3) Förslag om lagstiftning mot olika hot mot marken med alla mål och medel fastställda på gemenskapsnivå.

Kommissionen har genomfört en konsekvensanalys som finns tillgänglig på <http://europa.eu/comm/environment/soil/index.htm>. Där ges närmare upplysningar om socioekonomiska och miljömässiga konsekvenser av det här förslaget.

3) RÄTTSLIGA ASPEKTER

• **Sammanfattning av den föreslagna åtgärden**

Förslaget till direktiv inbegriper:

- Fastställande av gemensamma rambestämmelser för markskydd på grundval av principerna om att bevara markens funktioner, förebygga markförstöring, begränsa effekterna av markförstöring, återställa förstörd mark och integrera markpolitiken i annan sektorspolitik.
- Behovet av att identifiera, beskriva och bedöma konsekvenserna av annan sektorspolitik på markförstöringen med syftet att skydda markens funktioner.
- En skyldighet för markanvändarna att vidta skyddsåtgärder i de fall där deras markanvändning kan förväntas i betydande grad störa markens funktioner.
- Ett förhållningssätt till hårdgörning av marken som säkerställer en rationell markanvändning i enlighet med artikel 174 i EG-fördraget och som gör det möjligt att bibehålla så många av markens funktioner som möjligt.
- Identifiering av områden som riskerar att drabbas av erosion, förlust av organiskt

material, försaltning, kompaktering och jordskred samt fastställande av nationella åtgärdsprogram. Det behöver fastställas i vilken omfattning det finns områden som är utsatta för dessa hot. För att säkerställa ett konsekvent och enhetligt tillvägagångssätt bör kartläggningen av riskerna genomföras på med en gemensam metodansats. Denna gemensamma metodansats bör inbegripa faktorer som är kända pådrivande krafter när det gäller de olika hoten. Mål för riskminskning och åtgärdsprogram för att nå dessa mål kommer att behöva antas. Programmen kan bygga på normer och åtgärder som redan är i bruk nationellt eller i EU.

- Åtgärder för att begränsa tillförseln av farliga ämnen till marken och för att förhindra anrikning i marken som skulle medföra att markfunktioner störs och innebär en risk för människors hälsa eller miljön.
- Inrättande av ett register över förorenade områden och finansieringsinstrument för sanering av områden där förorenaren inte kan fås att bära kostnaderna (*orphan sites*), utarbetande av rapporter över markens tillstånd och fastställande av nationella strategier för sanering av områden som har konstaterats vara förorenade. En definition av förorenade områden och en förteckning över potentiellt förorenande verksamheter skall fastställas. Detta skall utgöra grundvalen för lokalisering av potentiellt förorenade områden och tjäna som ett första steg på vägen mot ett register över faktiskt förorenade områden. Dessutom är avsikten att säljare eller en presumtiv köpare skall åläggas att lämna en rapport över markens tillstånd för alla marktransaktioner där potentiellt förorenande verksamhet har ägt rum eller äger rum. En liknande bestämmelse som ålägger en säljare att informera om en byggnads energiprestanda finns redan i gemenskapslagstiftningen (se artikel 7 i direktiv 2002/91/EG).

• Rättslig grund

Bestämmelserna i det här direktivet handlar om miljöskydd, och följaktligen är det artikel 175.1 i fördraget som är den rättsliga grunden.

• Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig i den mån förslaget inte omfattas av gemenskapens exklusiva behörighet.

Medlemsstaterna kan av följande skäl inte i tillräcklig utsträckning själva uppnå målen för förslaget:

Markförstöring i en medlemsstat eller en region kan ha gränsöverskridande konsekvenser. Dammar blockeras och infrastruktur förstörs nedströms av sediment som eroderas uppströms i andra länder. På samma sätt kan grundvattenförekomster som sträcker sig in i angränsande länder förorenas från förorenade områden på andra sidan gränsen. Förlust av organiskt material i marken i en medlemsstat kan leda till att målen för Kyotoprotokollet inte uppnås för gemenskapen. Detta kan betyda att kostnaderna för att återställa miljöegenskaper får bäras av annan medlemsstat än den där den markförstörande verksamheten ägt rum.

Stora skillnader mellan nationella markskyddsåtgärder kan, särskilt när det gäller markförorening, komma att innebära att ekonomiska aktörer får mycket olika

skyldigheter och detta kan skapa obalanser i deras fasta kostnader och snedvrیدا konkurrensen på den inre marknaden.

Upplagring av föroreningar från marken i livsmedels- och fodergrödor kan påverka kvaliteten hos produkter som handlas fritt på den inre marknaden och innebära en risk för människors eller djurs hälsa. Åtgärder på gemenskapsnivå utgör ett komplement till de kvalitetskontroller av livsmedelssäkerheten som utförs på nationell nivå.

Europamedborgarnas hälsa kan drabbas på olika sätt av markförstöringen genom direkt eller indirekt exponering för förorenande ämnen i marken. Skador kan även uppkomma på grund av jordskred.

Genom att gemenskapen vidtar åtgärder kommer det att bli lättare att uppnå målen för förslaget och detta av följande skäl:

Markförstöringen påverkar andra miljöområden för vilka det finns skyddsbestämmelser i gemenskapslagstiftningen (t.ex. vatten, naturen, den biologiska mångfalden, klimatförändringen). Gemenskapsåtgärder för markskydd kommer att rätta till en brist och säkerställa en genomgående och hög kvalitet på miljöskyddet. Markskyddet bidrar till att garantera livsmedelssäkerheten och jordbrukets produktivitet på lång sikt, vilket är av fundamental betydelse för den gemensamma jordbrukspolitiken. Med gemensamma principer för vad som skall anses vara hållbar användning av marken kommer det att bli möjligt att precisera forskningsuppgifter på nationell nivå och gemenskapsnivå och därigenom göra mera effektivt bruk av forsknings- och utvecklingsmedel för att fylla igen kunskapsluckor.

Det finns avsevärda behov av kunskapsöverföring och tekniskt stöd i tredjeländer, och gemenskapen kan spela en ledande roll i internationellt avseende genom att upprätta ambitiösa och konsekventa rambestämmelser som kan leda till ökad kunskap och bättre markförvaltning.

Hittills, innan gemenskapsåtgärder har vidtagits, har endast nio medlemsstater särskild lagstiftning om markskydd; övriga medlemsstater förlitar sig på vissa bestämmelser om markskydd i annan politik. De flesta av de nuvarande nationella bestämmelserna riktar in sig på problem med markförorening, men det föreligger brister när det gäller inriktningen på ett bredare skydd av markens funktioner, även om hot mot dessa funktioner har noterats. Det tydligaste tecknet på att det här målet bäst nås genom gemenskapsåtgärder är att det går mycket olika fort i medlemsstaterna när det gäller att sörja för en hållbar markanvändning.

Förslaget syftar till att införa gemensamma principer, mål och åtgärder i alla medlemsstater för att säkra rättvisa villkor och se till att alla medlemsstater inom sina geografiska gränser tar itu med alla hot som marken är utsatt för och inte hanterar markskyddsfrågorna på sådant sätt att orättvisor skapas.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Den föreslagna åtgärden är ett direktiv med rambestämmelser för skydd av marken och bevarande av dess funktioner. När det gäller att säkra proportionaliteten har medlemsstaterna stort rörelseutrymme att utforma åtgärder som är lämpliga på olika geografiska och administrativa nivåer. Detta är av avgörande betydelse för att säkerställa att regionala och lokala förhållanden skall kunna beaktas när det gäller särdrag hos marken, markanvändningen, klimatförhållandena och de socioekonomiska faktorerna.

Medlemsstaterna bestämmer själva på vilken nivå handläggningen skall ske, vilket kommer att innebära att de nationella administrativa resurserna används så effektivt som möjligt. Med direktivet följer vissa tilläggsskyldigheter, även av ekonomiskt slag, särskilt för medlemsstater som ännu inte har tagit itu med markskyddet på nationell eller regional nivå. Det framgår emellertid av konsekvensanalysen att miljöfördelarna och de ekonomiska och sociala fördelarna av åtgärderna med god marginal uppväger de kostnader som uppstår.

- **Val av regleringsform**

Föreslagen regleringsform: ramdirektiv.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

En mera föreskrivande rättsakt, en förordning, skulle inte göra det möjligt att beakta de stora variationerna i markens beskaffenhet och skulle inte ge den flexibilitet som krävs för att ta hänsyn till de lokala förhållandena. En icke-bindande rättsakt skulle å andra sidan inte säkerställa att en gemensam naturresurs används på ett hållbart sätt i hela Europa och skulle inte heller förhindra den snedvridning av konkurrensen som har sin grund i stora skillnader i nationell reglering.

4) BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

5) ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

- **Översyn/ändring/tidsbegränsning**

Förslaget innehåller en bestämmelse om översyn.

- **Jämförelsetabell**

Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de nationella bestämmelser genom vilka direktivet genomförs, tillsammans med en jämförelsetabell mellan dessa bestämmelser och bestämmelserna i direktivet.

- **Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)**

Förslaget gäller en EES-fråga, och bör därför gälla även för EES.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om inrättande av rambestämmelser för markskydd och om ändring av direktiv
2004/35/EG**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 175.1,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande³, i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget,

enligt förfarandet i artikel 251 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen⁴, och
av följande skäl:

- (1) Mark är i mångt och mycket en icke-förnybar resurs som potentiellt sett snabbt kan förstöras, och som behöver mycket lång tid för att återhämta sig. Den utgör ett mycket dynamiskt system med funktioner som är grundförutsättningar för mänsklig verksamhet och för ekosystemens fortlevnad. Dessa funktioner är att producera biomassa, lagra och filtrera näringsämnen och vatten, hysa genreservoaren för den biologiska mångfalden, utgöra plattformen för de flesta mänskliga verksamheter, tillhandahålla råvaror, fungera som kollager och utgöra ett arkiv för vårt geologiska och arkeologiska arv.
- (2) Markförstöring och markförbättring har stor inverkan på andra områden av intresse för gemenskapen, t.ex. skydd för ytvatten och grundvatten, människors hälsa, klimatförändring, skydd av natur och biologisk mångfald samt livsmedelssäkerheten.
- (3) Marken är en naturresurs av gemensamt intresse som är under ökande miljöbelastning och som bör skyddas från förstöring för sin egen skull. I Europaparlamentets och rådets beslut nr 1600/2002/EG av den 22 juli 2002 om fastställande av gemenskapens

¹ [...]
² [...]
³ [...]
⁴ [...]

sjätte miljöhandlingsprogram⁵ ingår målet att skydda naturresurserna och främja ett hållbart utnyttjande av marken.

- (4) I kommissionens meddelande till rådet, Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén, "*Mot en temainriktad strategi för markskydd*"⁶, identifieras de åtta viktigaste förstörelseprocesserna som marken är utsatt för i EU. Dessa processer är erosion, förlust av organiskt material, förorening, försaltning, kompaktering, minskad biologisk mångfald i marken, hårdgörning av marken, översvämningar och jordskred. Den vetenskapliga kunskapsnivån om biologisk mångfald i marken är inte tillräcklig för att göra det möjligt att införa särskilda skyddsåtgärder i det här direktivet. I "Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om bedömning och hantering av översvämningar"⁷ tas frågan upp hur översvämningar skall förebyggas och effekterna av dem begränsas.
- (5) Markvariationen är mycket stor inom EU och skillnaderna är enorma i fråga om struktur, kemisk sammansättning och fysiskt och biologiskt tillstånd både när det gäller inom individuella jordmånsprofiler och mellan olika marktyper. Dessa olika förhållanden i gemenskapen bör nog beaktas eftersom det krävs olika specifika lösningar för att avgränsa riskområden, ange mål och genomföra lämpliga åtgärder till skydd för marken.
- (6) När det gäller t.ex. avfall, kemikalier, förebyggande och begränsning av industriföroreningar, klimatförändring, vatten, jordbruk och landsbygdsutveckling innehåller gemenskapslagstiftningen ett antal bestämmelser för markskydd, men dessa har inte utformats och är inte tillräckliga för att skydda all mark mot alla typer av förstörelse. Av det skälet behövs det konsekventa och funktionsdugliga rambestämmelser med gemensamma principer och mål som syftar till markskydd och till ett hållbart utnyttjande av marken.
- (7) Marken bör användas på ett hållbart sätt så att dess förmåga att vara till ekologisk, ekonomisk och social nytta bevaras även för framtida generationer.
- (8) Målet med det här direktivet är att säkerställa markskydd på grundval av principerna om att bevara markens funktioner, förebygga markförstöring, begränsa effekterna av markförstöring och återställa förstörd mark samt att integrera markpolitiken i annan sektorspolitik genom att inrätta gemensamma rambestämmelser och ett gemensamt åtgärdsprogram.
- (9) Det behövs gemensamma rambestämmelser för att precisera vilka ansträngningar medlemsstaterna bör göra för att förbättra markskyddet och det hållbara utnyttjandet av marken, för att begränsa gränsöverskridande markförstöring och skydda ekosystemen på land och i vatten och förhindra en snedvridning av konkurrensen mellan ekonomiska aktörer.
- (10) Eftersom målen för den föreslagna åtgärden, som är att fastställa gemensamma rambestämmelser för markskyddet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, och de därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå på grund av

⁵ EGT L 242, 10.9.2002, s. 1.

⁶ KOM(2002)179.

⁷ KOM(2006)15.

problemets omfattning och dess effekter på naturskydd, vattenskydd, livsmedelssäkerhet, klimatförändring, jordbruk och områden av gemensamt intresse som skydd för människors hälsa, där annan gemenskapslagstiftning finns, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- (11) Eftersom sektorsverksamhet kan förvärra eller minska markförstöringen bör markskyddsaspekter integreras ytterligare i all tillämplig sektorspolitik. Detta direktiv bör innehålla bestämmelser om att medlemsstaterna skall kartlägga och bedöma de effekter som sektorsverksamheter kan ha när det gäller markförstölingsprocessen och skyddet för markens olika funktioner.
- (12) I motsats till vatten och luft är marken i allmänhet privatägd inom gemenskapen. Den är trots detta en naturresurs av gemensamt intresse som måste skyddas och bevaras för framtida generationer. Markanvändarna bör därför åläggas att i det allmänna intresset vidta skyddsåtgärder i de fall där deras markanvändning kan förväntas i betydande grad störa markens funktioner.
- (13) Hårdgörningen av marken har blivit mycket mera omfattande i gemenskapen med bebyggelsespridningen och en ökande efterfrågan på mark från många ekonomiska sektorer, och detta innebär att behovet är stort av ett hållbarare utnyttjande av marken. Det behövs åtgärder som på lämpligt sätt kompenserar förlusten av grönområden och begränsar omfattningen av hårdgjorda ytor, t.ex. återställande av gammal industrimark. Där hårdgörning av marken sker bör medlemsstaterna sörja för att byggnads- och dräneringsmetoder används som i största möjliga utsträckning låter marken behålla sina funktioner.
- (14) Ett målinriktat och effektivt markskydd bör baseras på kunskap om var markförstörelse pågår. Det är ett känt faktum att vissa förstörelseprocesser, t.ex. erosion, förlust av organiskt material, kompaktering, försaltning och återkommande jordskred är koncentrerade till vissa högriskområden. Sådana riskområden bör kartläggas.
- (15) För att säkerställa ett konsekvent och enhetligt tillvägagångssätt i de olika medlemsstaterna bör kartläggningen av riskområden där erosion, förlust av organiskt material, kompaktering, försaltning och jordskred kan tänkas förekomma genomföras på grundval av en gemensam metodansats inriktad på faktorer som erfarenhetsmässigt driver på de olika förstörelseprocesserna.
- (16) I de områden som identifieras bör åtgärder vidtas för att förhindra ytterligare markförstörelse genom att riskerna minskas och marken återställs så att den återfår och behåller sina funktioner.
- (17) Åtgärder bör på medlemsstaternas ansvar vidtas på lämpligaste administrativa nivå på grundval av mål för riskminskningen och på åtgärdsprogram för att nå dessa mål.
- (18) Sådana åtgärdsprogram bör beakta sociala och ekonomiska konsekvenser av de åtgärder som man använder sig av. De bör även bli föremål för regelbunden översyn och bör kunna bygga på skyldigheter, planer och program som redan har inrättats enligt gemenskapslagstiftningen eller internationella avtal.

- (19) Detta direktiv bör bidra till att hejda förlusten av biologisk mångfald i marken och bromsa ökenspridning som en följd av samverkande förstörelseprocesser och öka samverkan i arbetet med att genomföra FN:s konvention för bekämpning av ökenspridningen och konventionen om biologisk mångfald som gemenskapen har anslutit sig till och därigenom förstärka genomslaget för dessa konventioner.
- (20) Detta direktiv bör i enlighet med principen om miljöskydd enligt artikel 174 i EG-fördraget bidra till att förebygga och minska utsläpp av farliga ämnen i marken för att undvika markförorening och för att bevara markens funktioner.
- (21) Den tidigare industrialiseringen och dålig eller otillräcklig styrning har lämnat i arv hundratusentals förorenade industriområden i gemenskapen; det krävs en gemensam strategi för att komma till rätta med den historiska föroreningen av marken för att förhindra och begränsa skadliga effekter på människors hälsa och på miljön.
- (22) För att framgångsrikt förebygga och begränsa effekterna på människors hälsa och på miljön från markförorening bör medlemsstaterna göra en kartläggning av vilka industriområden de bedömer vara behäftade med påtagliga risker i det här avseendet. Mot bakgrund av det stora antalet industriområden som sannolikt är förorenade krävs det en systematisk stegvis metod i denna kartläggning. Det behövs en tidsplan för att övervaka hur arbetet med att registrera de förorenade industriområdena fortlöper.
- (23) Som stöd i arbetet med att identifiera de förorenade områdena och för att säkerställa en enhetlig metod behövs det en förteckning över vilka verksamheter som kan medföra stor risk att marken blir förorenad. Denna gemensamma förteckning över potentiellt markförorenande verksamheter bör kompletteras med andra mera omfattande förteckningar på nationell nivå.
- (24) De förorenade industriområdena bör registreras i nationella register som uppdateras regelbundet och som hålls tillgängliga för allmänheten. Medlemsstaternas tidigare och nu pågående arbete med att kartlägga förorenad mark bör beaktas.
- (25) För att bidra till en snabb kartläggning av förorenade områden bör ägaren eller den presumtive köparen av ett område, där det enligt officiella register av typ fastighetsregister eller jordeböcker pågår eller har pågått förorenande verksamhet, innan en fastighetsaffär äger rum ge relevant information om markens tillstånd till den behöriga myndigheten och till andra parten i fastighetsaffären. Om sådan information lämnas när fastighetsaffärer planeras kommer detta att skynda på arbetet med att upprätta register över de förorenade markområdena. Spekulanten blir på så sätt också medveten om markens tillstånd och kan fatta sitt beslut på grundval av relevant information.
- (26) Medlemsstaterna bör med beaktande av principen om att förorenaren skall betala säkerställa att åtgärder vidtas för att sanera de förorenade områden som registreras inom deras geografiska gränser.
- (27) Nationella saneringsstrategier bör upprättas, som särskilt bör innehålla saneringsmål och prioritera i vilken ordning förorenade områden bör saneras.
- (28) För förorenade områden där förorenaren inte står att finna, inte kan ställas till svars för föroreningen enligt nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning eller inte kan

fås att bära kostnaderna för saneringen (*orphan sites*) bör det vara medlemsstaternas ansvar att minska riskerna för människors hälsa och för miljön. Medlemsstaterna bör inrätta särskilda finansieringsinstrument för att säkra uthållig finansiering av saneringen av sådana markområden.

- (29) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador⁸ fastställs att om verksamhetsutövaren inte kan ställas till svars kan sanering av miljöskador genomföras av den behöriga myndigheten som en sista utväg. Det direktivet bör ändras för att stämma överens med det här direktivet.
- (30) Medvetenheten om betydelsen av markskydd är liten, och det finns därför ett behov att vidta åtgärder för en höjning av kunskapsnivån och för utbyte av information och bästa metoder.
- (31) Det här direktivets eventuella framgång är beroende av ett nära samarbete och konsekventa åtgärder på gemenskapsnivån, från medlemsstaternas sida och på lokal nivå, och det är också viktigt att allmänheten involveras i enlighet med gemenskapens skyldigheter i ECE:s Århuskonvention om tillgång till information i miljöfrågor, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser som rör miljön och tillgång till överprövning i miljöfrågor. För att utarbeta, ändra och se över de nationella saneringsstrategierna och åtgärdsprogrammen för riskområdena bör det fastställas bestämmelser om att tillämpa Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön och om ändring, med avseende på allmänhetens deltagande och rätt till rättslig prövning, av rådets direktiv 85/337/EEG och 96/61/EG⁹.
- (32) Det är ett känt faktum att det i medlemsstaterna används olika metoder för att bedöma riskerna i förorenade markområden. För att åstadkomma en förändring i riktning mot ett enhetligt angreppssätt som säkerställer neutrala konkurrensvillkor och en enhetlig syn på markskyddet behövs det ett omfattande informationsutbyte med syftet att harmonisera vissa inslag i riskbedömningen och att vidareutveckla de metoder som används vid ekotoxikologisk riskbedömning.
- (33) Det bör skapas förutsättningar för att snabbt anpassa metoderna att fastställa riskområden i medlemsstaterna, vilket även bör inbegripa regelbundna översyner av de gemensamma aspekterna.
- (34) Det bör också fastställas kvalitetskriterier och format för datautbyte som är förenliga med de infrastrukturer för rumslig information som kommer att införas i gemenskapen.
- (35) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som bl.a. erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Syftet är framför allt att främja att en hög miljöskyddsnivå integreras i unionens politik och tryggas i enlighet med principen om hållbar utveckling i artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

⁸ EUT L 143, 30.4.2004, s. 56.

⁹ EUT L 156, 25.6.2003, s. 17.

- (36) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter¹⁰.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Genom detta direktiv fastställs gemensamma rambestämmelser för markskyddet och för bevarande av markens förmåga att fylla följande miljömässiga, ekonomiska, sociala och kulturella funktioner:
 - a) Producera biomassa, inbegripet biomassa i jord- och skogsbruk.
 - b) Lagra, filtrera och transformera vatten, näringsämnen och andra ämnen.
 - c) Utgöra en reservoar för den biologiska mångfalden, i fråga om bl.a. livsmiljöer, arter och gener.
 - d) Utgöra en fysisk och kulturell miljö för människor och mänskliga verksamheter.
 - e) Utgöra en källa för råvaror.
 - f) Fungera som kollager.
 - g) Utgöra ett arkiv för det geologiska och arkeologiska arvet.

I det syftet fastställs åtgärder för skydd mot naturliga markförstörelseprocesser och processer orsakade av många olika slag av mänsklig verksamhet som hotar markens förmåga att fullgöra dessa funktioner. Dessa åtgärder inbegriper att begränsa effekterna av dessa processer och att återställa och sanera förstörd mark till en funktionsnivå som motsvarar minst nuvarande och godkänd framtida användning.
2. Detta direktiv skall tillämpas på mark som utgör det översta lagret av jordskorpan mellan berggrunden och ytan med undantag för grundvatten enligt definition 2 i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG¹¹.

¹⁰ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23. Beslutet senast ändrat genom beslut 2006/512/EG (EUT L 200, 22.7.2006, s. 11).

¹¹ EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med:

- (1) *hårdgörning av marken*: permanent övertäckning av markytan med ett ogenomträngligt material.
- (2) *farliga ämnen*: ämnen eller preparat i enlighet med rådets direktiv 67/548/EEG¹² och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/45/EG¹³.

Artikel 3

Integrering

Vid utformning av sektorspolitik som kan förvärra eller minska markförstöringen skall medlemsstaterna kartlägga, beskriva och bedöma konsekvenserna för markprocesserna, särskilt när det gäller regional planering och stadsplanering, transporter och kommunikationer, energihantering, jordbruk, landsbygdsutveckling, skogsbruk, råvaruutvinning, industri och handel, produktpolicy, turism, klimatförändringar, miljön, naturen och landskapet.

Medlemsstaterna skall offentliggöra sina resultat i dessa avseenden.

Artikel 4

Skyddsåtgärder

Medlemsstaterna skall säkerställa att markanvändare, vars verksamhet påverkar marken på ett sätt som skäligen i betydande grad kan förväntas negativt påverka de markfunktioner som anges i artikel 1.1, åläggs att vidta skyddsåtgärder för att förhindra eller minimera sådan negativ påverkan.

Artikel 5

Hårdgörning av marken

För att bevara de markfunktioner som anges i artikel 1.1 skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att förhindra hårdgörning av marken eller, när hårdgörning utförs, begränsa effekterna med hjälp av byggnadsteknik och produkter som tillåter att så många av dessa funktioner som möjligt bibehålls.

¹² EGT L 196, 16.8.1967, s. 1.

¹³ EGT L 200, 30.7.1999, s. 1.

Kapitel II

Skadeförebyggande åtgärder, skadebegränsning och återställande

AVSNITT 1

IDENTIFIERING AV RISKOMRÅDEN

Artikel 6

Identifiering av områden med risk för erosion, förlust av organiskt material, kompaktering, försaltning och jordskred

1. Inom fem år från [genomföringsdatum] skall medlemsstaterna på lämplig administrativ nivå identifiera de områden inom sina geografiska gränser, nedan kallade "riskområden", för vilka det finns belägg eller för vilka det skäligen kan antas att en eller flera av följande markförstörelseprocesser har pågått, pågår eller sannolikt inträffar i en nära framtid:
 - a) Erosion orsakad av vatten eller vind.
 - b) Förlust av organiskt material orsakad av bortskaffande av oförmultnade växt- och djurdelar, delvis nedbrutna mellanprodukter och markbiomassa med en stadigt minskande andel organiskt material i marken som följd.
 - c) Kompaktering genom ökning av tätheten och minskning av porositeten i marken.
 - e) Försaltning genom att lösliga salter anrikas i marken.
 - f) Jordskred i form av medelsnabb till snabb massrörelse av jord och sten över sluttande ytor.

Vid identifieringen skall medlemsstaterna för var och en av dessa markförstörelseprocesser använda åtminstone de typologier som anges i bilaga I och de skall därvid beakta dessa processers inverkan när det gäller att förvärpa växthuseffekten och ökenspridningen.

2. De riskområden som identifieras enligt punkt 1 skall offentliggöras och en översyn skall genomföras minst vart tionde år.

Artikel 7

Metod

Medlemsstaterna får grunda sin identifiering av riskområden på empiriska data eller på modeller. Om man använder sig av modeller skall dessa utvärderas genom att resultaten jämförs med empiriska data som inte har använts vid utveckling av modellen.

AVSNITT 2

MÅL OCH ÅTGÄRDSPROGRAM

Artikel 8

Åtgärdsprogram mot erosion, förlust av organiskt material, kompaktering, försaltning och jordskred

1. För att bevara de markfunktioner som anges i artikel 1.1 skall medlemsstaterna för de riskområden som har identifierats enligt artikel 6 på lämplig administrativ nivå utarbeta ett åtgärdsprogram som åtminstone omfattar mål för riskminskning, åtgärder för att uppnå denna riskminskning, en tidsplan för att genomföra åtgärderna och en uppskattning av de privata eller offentliga medel som behövs för att finansiera åtgärderna.
2. När medlemsstaterna utarbetar och reviderar åtgärdsprogrammet enligt punkt 1 skall de även ta hänsyn till de sociala och ekonomiska konsekvenserna av de åtgärder som förutses.

Medlemsstaterna skall se till att åtgärderna är kostnadseffektiva och tekniskt genomförbara, och de skall göra konsekvensanalyser, inbegripet kostnads- nyttoanalyser, innan nya åtgärder vidtas.

Medlemsstaterna skall i sina åtgärdsprogram ange hur åtgärderna skall genomföras och hur de kommer att bidra till att de uppsatta miljömålen uppnås.

3. Om ett riskområde berörs av flera samverkande markförstörelseprocesser får medlemsstaterna anta ett enda program där riskminskningsmål fastställs för alla de risker som konstaterats tillsammans med de åtgärder som bedöms lämpliga för att nå dessa mål.
4. Åtgärdsprogrammet skall ha utarbetats senast sju år från och med [genomföringsdatum] och skall tillämpas senast åtta år efter detta datum.

Åtgärdsprogrammet skall offentliggöras och bli föremål för översyn minst vart femte år.

Kapitel III

Markförorening

AVSNITT 1

SKADEFÖREBYGGANDE VERKSAMHET OCH REGISTER ÖVER RISKOMRÅDEN

Artikel 9

Förebyggande av markförorening

För att bevara de markfunktioner som anges i artikel 1.1 skall medlemsstaterna vidta lämpliga och proportionella åtgärder för att begränsa avsiktliga eller oavsiktliga utsläpp av farliga ämnen på eller i marken, med undantag för utsläpp som beror på luftburen förorening eller på

naturfenomen som är oundvikliga eller har undantagskaraktär med syftet att undvika anrikning som kan vara ett hinder för markfunktionerna eller ge upphov till betydande risker för människors hälsa eller för miljön.

Artikel 10 *Register över förorenade områden*

1. Medlemsstaterna skall enligt det förfarande som anges i artikel 11 inom sina geografiska gränser identifiera de områden, nedan kallade "förorenade områden", där förekomst av farliga ämnen orsakad av mänsklig verksamhet är belagd och där denna förekomst är så stor att den enligt medlemsstaternas uppfattning utgör en betydande risk för människors hälsa eller för miljön.

Denna risk skall bedömas i förhållande till pågående och godkänd framtida användning av marken.

2. Medlemsstaterna skall inrätta ett nationellt register över förorenade områden, nedan kallat "registret". Registret skall offentliggöras och bli föremål för översyn minst vart femte år.

Artikel 11 *Identifieringsförfarande*

1. Varje medlemsstat skall utse en behörig myndighet som skall vara ansvarig för identifieringen av de förorenade områdena.
2. Inom fem år från och med [genomföringsdatum] skall de behöriga myndigheterna ha kartlagt åtminstone var de områden är belägna där potentiellt markförorenande verksamhet av de slag som anges i bilaga II äger rum eller tidigare har ägt rum.

De verksamheter som anges i punkt 2 i bilaga II skall i det här avseendet bedömas oberoende av de trösklar som anges i bilaga I till rådets direktiv 96/61/EG¹⁴, utom när det gäller verksamhet som bedrivs av mikroföretag enligt definitionen i artikel 2.3 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG¹⁵ eller i fråga om uppfödning av husdjur.

Identifieringen skall bli föremål för regelbunden översyn.

3. De behöriga myndigheterna skall mäta upp koncentrationerna av farliga ämnen i de områden som identifierats enligt punkt 2 enligt nedanstående tidtabell, och i de fall nivåerna är så höga att de skäligen antas utgöra en betydande risk för människors hälsa eller för miljön, skall en riskbedömning göras på plats för dessa förorenade områden:
 - a) Senast inom fem år från och med [genomföringsdatum] för minst 10 % av områdena.

¹⁴ EGT L 257, 10.10.1996, s. 26.

¹⁵ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36

- b) Senast inom 15 år från och med [genomföringsdatum] för minst 60 % av områdena.
- c) Senast inom 25 år från och med [genomföringsdatum] för återstoden av områdena.

Artikel 12

Rapport över tillståndet i marken

1. Om ett område skall säljas för vilket en potentiellt förorenande verksamhet enligt bilaga II äger rum, eller för vilket det framgår av officiella uppgifter, t.ex. nationella register, att sådan verksamhet har ägt rum, skall medlemsstaterna sörja för att markägaren eller den presumtive köparen gör en rapport över markens tillstånd tillgänglig för den behöriga myndighet som avses i artikel 11 och för den andra parten i fastighetsaffären.
2. Rapporten över markens tillstånd skall utfärdas av ett organ eller en person som har godkänts och utsetts av medlemsstaten. Den skall innehålla åtminstone följande uppgifter:
 - a) Områdets historiska bakgrund enligt officiella uppgifter.
 - b) Resultaten från en kemisk analys för att bestämma koncentrationerna av farliga ämnen i marken, med begränsning till sådan ämnen som kan kopplas till den potentiellt förorenande verksamheten i området.
 - c) Uppgifter om de koncentrationer av de berörda farliga ämnena som skäligen kan anses utgöra en väsentlig risk för människors hälsa eller för miljön.
3. Medlemsstaterna skall offentliggöra den metod som används för att bestämma koncentrationerna av farliga ämnen enligt punkt 2 b.
4. De behöriga myndigheterna skall använda den information som ingår rapporten om markens tillstånd för att identifiera förorenade områden enligt artikel 10.1.

AVSNITT 2

SANERING

Artikel 13

Sanering

1. Medlemsstaterna skall sörja för sanering av de förorenade områden som ingår i deras register.
2. Saneringen skall bestå av åtgärder som syftar till att bortskaffa, kontrollera eller innesluta föroreningarna eller begränsa förekomsten av dem, så att det förorenade området med beaktande av pågående och godkänd framtida användning inte längre utgör en risk för människors hälsa eller för miljön.

3. För förorenade områden där förorenaren inte står att finna, inte kan ställas till svars för föroreningen enligt nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning eller inte kan fås att bära kostnaderna för saneringen, enligt principen om att förorenaren skall betala, skall medlemsstaterna inrätta lämpliga finansieringsinstrument för saneringen.

Artikel 14

Nationell saneringsstrategi

1. Inom sju år från och med [genomföringsdatum] skall medlemsstaterna ha utarbetat nationella saneringsstrategier som åtminstone omfattar saneringsmålen, en prioritering som börjar med de områden som utgör den största risken för människors hälsa, en tidsplan för att genomföra åtgärderna och uppgifter om medel som har anslagits av de myndigheter som har ansvar för budgetbeslut i medlemsstaterna enligt deras nationella förfaranden.

Om inneslutning eller naturlig återhämtning används, skall riskutvecklingen följas upp när det gäller risker för människors hälsa och miljön.

2. Den nationella saneringsstrategin skall tillämpas och offentliggöras senast åtta år från och med [genomföringsdatum]. Det skall göras en översyn minst vart femte år.

Kapitel IV

Medvetandegörande, rapportering och informationsutbyte

Artikel 15

Medvetandegörande och allmänhetens medverkan

1. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att höja medvetenheten om hur viktiga markfrågorna är för människans och ekosystemens överlevnad och främja överföring av kunskap och erfarenheter om hållbart utnyttjande av marken.
2. Artikel 2.1–2.3 och artikel 2.5 i direktiv 2003/35/EG skall tillämpas på utarbetande, ändring och översyn av åtgärdsprogrammen för riskområden enligt artikel 8 och för de nationella saneringsstrategierna enligt artikel 14.

Artikel 16

Rapportering

1. Medlemsstaterna skall inom åtta år från och med [genomföringsdatum] och därefter vart femte år göra följande uppgifter tillgängliga för kommissionen:
 - a) En sammanfattning av de åtgärder som har vidtagits enligt artikel 5.
 - b) De riskområden som fastställts i enlighet med artikel 6.1.
 - c) Den metod som har använts för identifiering av riskområdena enligt artikel 7.

- d) De åtgärdsprogram som har antagits enligt artikel 8 och en bedömning av effektiviteten hos de åtgärder som vidtas för att minska markförstöringen och risken för markförstöring.
 - e) Resultatet av den identifiering som ägt rum enligt artikel 11.2 och 11.3 och det register över förorenade områden som upprättats enligt artikel 10.2.
 - f) De nationella saneringsstrategierna enligt artikel 14.
 - g) En sammanfattning av de åtgärder som har vidtagits för att höja medvetenheten enligt artikel 15.
2. De uppgifter som avses i punkt 1 b skall åtföljas av metadata och skall göras tillgängliga som dokumenterade digitala geografiska data i ett format som kan läsas av geografiska informationssystem (GIS).

Artikel 17 *Informationsutbyte*

Senast ett år från och med [ikraftträdande] skall kommissionen inrätta en plattform för informationsutbyte mellan medlemsstaterna och intressenterna om de riskområden som avses i artikel 6 och om de metoder för riskbedömning som är i bruk eller under utveckling.

Kapitel V **Slutbestämmelser**

Artikel 18 *Genomförande och anpassning till den tekniska utvecklingen*

1. Kommissionen får i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll enligt artikel 19.3 anpassa bilaga I till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.
2. Om det, på grundval av det informationsutbyte som avses i artikel 17, skulle uppstå ett behov att harmonisera metoderna för bedömning av risken för markförorening, skall kommissionen anta gemensamma kriterier för bedömning av föroreningsrisken i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll enligt artikel 19.3.
3. Senast fyra år från och med [datum för ikraftträdande] skall kommissionen, i enlighet med det föreskrivande förfarandet enligt artikel 19.2, anta de bestämmelser som behövs i fråga om kvaliteten på data och metadata, användningen av historiska data samt metoder, tillgång och format för datautbyte för genomförande av bestämmelserna i artikel 16.

Artikel 19 *Kommitté*

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté (nedan kallad ”kommittén”).

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den period som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

3. När hänvisning görs till denna punkt skall artikel 5a.1-5a.4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.
4. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

Artikel 20 *Kommissionens rapport*

1. Kommissionen skall offentliggöra en första utvärderingsrapport om genomförandet av detta direktiv senast två år efter det att den har mottagit åtgärdsprogrammen och de nationella saneringsstrategierna.

Kommissionen skall därefter offentliggöra rapporter vart femte år.

Kommissionen skall överlämna rapporterna till Europaparlamentet och rådet.

2. De rapporter som avses i punkt 1 skall inbegripa en lägesrapport som avser genomförandet av detta direktiv på grundval av den bedömning som kommissionen skall göra enligt artikel 16.

Artikel 21 *Översyn*

Kommissionen skall se över detta direktiv senast [15 år efter dagen för dess ikraftträdande] och skall vid behov föreslå nödvändiga ändringar.

Artikel 22 *Påföljder*

Medlemsstaterna skall fastställa regler om de påföljder som skall tillämpas vid överträdelser av de nationella bestämmelser som antas i enlighet med detta direktiv och skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de genomförs. Påföljderna skall vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna skall anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den dag som anges i artikel 24 och därefter utan dröjsmål alla ändringar som gäller dem.

Artikel 23 *Ändring av direktiv 2004/35/EG*

Artikel 6.3 i direktiv 2004/35/EG skall ersättas med följande:

- ”3. Den behöriga myndigheten skall kräva att saneringsåtgärder vidtas av verksamhetsutövaren. Med beaktande av artikel 13.1 i direktiv xx/xx/xx får den behöriga

myndigheten själv vidta saneringsåtgärderna om verksamhetsutövaren inte fullgör sina skyldigheter enligt punkterna 1 eller 2 b–d i den här artikeln, eller om verksamhetsutövaren inte kan identifieras eller inte kan åläggas att bära kostnaderna för saneringen enligt det här direktivet.”

Artikel 24 *Genomförande*

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast [24 månader efter dagen för dess ikraftträdande]. De skall genast förse kommissionen med texten till de bestämmelserna och en jämförelsetabell mellan bestämmelserna och detta direktiv.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 25 *Ikraftträdande*

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 26 *Adressater*

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I

AVSNITT 1	
GEMENSAMMA FAKTORER VID BEDÖMNING AV OMRÅDEN DÄR RISK FÖR EROSION FÖRELIGGER	
Klassificeringstyp för mark (jordmånstyp)	
Marktextur	
Markdensitet, hydrauliska egenskaper	
Topografi, inklusive lutningsgrad och längd på sluttande parti	
Växttäck	
Markanvändning (inklusive markskötsel och typ av jord- och skogsbruk)	
Klimatförhållanden (inklusive nederbördsfördelning och vindförhållanden)	
Hydrologiska förhållanden	
Agroekologisk zon	

AVSNITT 2
GEMENSAMMA FAKTORER VID BEDÖMNING AV OMRÅDEN DÄR RISK FÖR EROSION FÖRELIGGER
Klassificeringstyp för mark (jordmånstyp)
Marktextur/lerhalt
Organiskt kol i marken (totalt och humushalt)
Organiskt kol i marken (lagrat)
Klimatförhållanden (inklusive nederbördsfördelning och vindförhållanden)
Topografi
Växttäck
Markanvändning (inklusive markskötsel och typ av jord- och skogsbruk)

AVSNITT 3	
GEMENSAMMA FAKTORER VID BEDÖMNING AV OMRÅDEN DÄR RISK FÖR EROSION FÖRELIGGER	
Klassificeringstyp för mark (jordmånstyp)	
Marktextur hos humusskikt och alv	
Bulkdensitet hos humusskikt och alv	
Organiskt material i marken (STU-nivå)	
Klimat	
Växttäck	
Markanvändning (inklusive markskötsel och typ av jord- och skogsbruk)	
Topografi	

AVSNITT 4	
GEMENSAMMA FAKTORER VID BEDÖMNING AV OMRÅDEN DÄR RISK FÖR EROSION FÖRELIGGER	
Klassificeringstyp för mark (jordmånstyp)	
Marktextur	
Markhydrauliska förhållanden	
Bevattningsområden, kemiska egenskaper hos vattnet och bevattningsteknik	
Grundvattenförhållanden	
Klimat	

AVSNITT 5
GEMENSAMMA FAKTORER VID BEDÖMNING AV OMRÅDEN DÄR RISK FÖR EROSION FÖRELIGGER
Klassificeringstyp för mark (jordmånstyp)
Förekomst/frekvens av jordskred
Berggrund
Topografi
Växttäck
Markanvändning (inklusive markskötsel och typ av jord- och skogsbruk)
Klimat
Seismologiska risker

BILAGA II

Förteckning över potentiellt markförorenande verksamheter

1. Anläggningar där farliga ämnen finns eller har funnits i kvantiteter som överskrider de mängder som anges i del 1 och 2 kolumn 2 i bilaga I till rådets direktiv 96/82/EG (Seveso)¹⁶.
2. Verksamhet som förtecknas i bilaga I till rådets direktiv 96/61/EG.
3. Flygplatser.
4. Hamnar.
5. Tidigare militära anläggningar.
6. Bensinstationer.
7. Kemtvättar.
8. Gruvanläggningar som inte omfattas av rådets direktiv 96/82/EG inklusive anläggningar för avfall från utvinningsindustrin enligt definition i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/21/EG¹⁷.
9. Deponier enligt definitionerna i rådets direktiv 1999/31/EG¹⁸.
10. Avloppsreningsanläggningar.
11. Pipelines för transport av farliga ämnen.

¹⁶ EGT L 10, 14.1.1997, s. 13.

¹⁷ EUT L 102, 11.4.2006, p. 15..

¹⁸ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.